

З О Р А .

Зора се сипна свѣтла, чудна,
Гаснѣять блѣднитѣ звѣзди.
Запѣя птичка ранобудна.
Шуми гората и реди . . .

А македонецъ натъженъ
Къмъ изтокъ пурпурни поглежда
И съ погледъ скърбенъ, насълзенъ,
Той жално стене и нарежда:

„О небеса! о Боже мили!
Кога и въ робския ни край,
Въ страната, що ни е кърмила,
Зората ще да засияй? . . .“